

[Bente Juncker]

tral organisation af deres aktiviteter, hvor DUFs centrale sekretariat fungerer som et koordinerende serviceorgan.

I aktivitetsprogrammet er det opmuntrende at konstatere de unges lyst til at skue ud over deres egen næsetip. De ønsker at lære noget om andres forhold gennem udveksling af unge under uddannelse, og de vil engagere sig i u-landsproblemer med oplysning og indsamling. De unge vil gerne være aktive hver gang i en dialog med andre på mange måder, være udadvendte. Det synes jeg lover godt for ungdommens eget år.

De mange initiativer, der bliver iværksat på lokalt plan, vil det være svært at følge med i og skaffe sig et overblik over. Men de vil uden tvivl udgøre en fin kilde til oplysning og inspiration for både kommunalpolitikere og os her i folketinget, som står for lovgivningen, uanset om det gælder uddannelses-, arbejdsmarkeds- eller fritidsområdet.

Det ville derfor være fint, hvis man ved årets slutning fra ungdommens side selv tog initiativ til at samle erfaringerne fra forløbet af de mange aktiviteter i årets løb og muligvis derudfra drog nogle konklusioner, som kunne blive et vigtigt materiale som baggrund for fremtidens beslutninger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Regeringens ungdomsudvalgs betænkning har en lang række visioner om, hvordan en ungdomspolitik på de unges betingelser kunne se ud. Uddannelse og arbejde til alle er en af hovedoverskrifterne. Eleverne skal allerede i grundskolen forberedes til at indgå i aktive demokratiske processer, og skolens hverdag må formes som et sammenhængende undervisningsforløb uden den traditionelle time- og fagopdeling. Man mener, at der skal ske en ajourføring af uddannelsesstøtten her og nu, så der bliver kombinerede rentelette statslån og stipendier, og på længere sigt skal man have en egentlig studieløn. Man mener, at de unge skal have mulighed for at flytte hjemmefra, hvorfor der skal indføres tilskudsmuligheder til flere former for overgangsboliger, ungdomskollektiver og bofællesskaber. Og man mener, at valgrets- og valgbarhedsalderen skal nedsættes først til 17 år og senere til 16 år.

Også på det familiepolitiske og fritidspolitiske område har udvalget en lang, lang ræk-

ke spændende visioner vedrørende ungdoms- og senior klubber samt institutions- og konsulenttilbud til unge. Man har spændende tanker om kropspædagogisk undervisning i skolerne, og kropshvidstheden bør styrkes gennem inddragelse af balletlærere, kropsterapeuter, dansere osv.

Det er en masse spændende tanker, som VS godt kan skrive under på, og som vi for så vidt er enige i meget langt hen ad vejen. Det lyder jo så godt, så godt. Samtidig skulle det vel egentlig være godt, at FN har fundet på at gøre året i år til ungdomsår.

Den debat, vi har haft i dag, viser, at der ikke er politisk vilje til at realisere visionerne, gøre dem til virkelighed. Der er langt fra de flotte visioner til den barske og grå hverdag, hvor unge stadig væk har en over gennemsnitlig arbejdsløshed, hvor unge har svært ved overhovedet at komme ind på arbejdsmarkedet, hvor de, der er så heldige, at de har fået en læreplads, fyres, når de er udlært, og hvor unge under 25 år den 1. november 1984 stadig væk havde en arbejdsløshedsprocent på 14,2 mod 9,8 totalt set, og hvor vi stadig væk har 65.600 arbejdsløse unge til trods for det fald, der er sket.

Det er ikke godt nok. Det sagde undervisningsministeren også. Hvad skal vi så gøre ved det?

Ungdomsarbejdsløsheden har – set i forhold til arbejdsstyrken – i de senere år været næsten det dobbelte af de ældres arbejdsløshed. Især de unge kvinder er ramt meget hårdt af arbejdsløsheden. Og så er det for øvrigt karakteristisk, at en meget stor del af de ikke-forsikrede arbejdsløse og ikke-dagpengeberettigede arbejdsløse netop er unge. De har nemlig aldrig haft tid til eller mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet og blive dagpengeberettigede.

Det, man kunne gøre ved det, var at sikre, at alle unge havde umiddelbar ret til medlemskab af en A-kasse og en fagforening, når de forlod skolen, så de på den måde kunne blive dagpengeberettigede. Det er jo ikke de unges skyld, at samfundet ikke kan skaffe dem arbejde. Det er jo ikke de unges skyld, at dette samfund er indrettet så tåbeligt, at det ikke kan tilrettelægge en produktion på en sådan måde, at der er arbejdspladser til alle. Det er faktisk dem, der i dag bliver straffet.